

Arrest

nr. 93 912 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Sophie COPINSCHI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim te zijn van Tsjetsjeense origine en afkomstig te zijn van Khasavyurt in Dagestan.

U verklaart dat uw broer M. op 23 september 2011 met zijn vrachtwagen goederen ging vervoeren van Makhatchkala naar Nazran. U was op dit moment in Grozny voor een wedstrijd.

Toen u op 23 september 2011 thuiskwam, vertelde uw moeder dat uw broer die nacht niet was thuisgekomen. Uw omen A. en R. gingen naar M. op zoek, u moest thuis blijven om voor uw moeder L. (O.V. 6.927.136) te zorgen. A. en M. beslisten om dezelfde weg af te leggen die M. had afgelegd. Onderweg stopten ze bij de verschillende posten en aan de post van Kizilyurt ontmoetten ze

een medewerker van de GAI. Die vertelde dat gemaskerde mannen van de zesde afdeling aan de post waren gekomen, dat de auto van M. hadden gecontroleerd en hem hadden meegenomen. Nadat R. en A. dit te weten kwamen, zijn ze overal op zoek gegaan naar M., maar ze hebben niets over hem vernomen.

Op 29 september 2011 werd A. opgebeld door onbekenden en werd 500 000 roebel losgeld geëist voor de vrijlating van M.. Aan de telefoon werd gezegd dat het geld de volgende dag zou moeten worden overhandigd. De volgende dag belden die onbekenden echter terug met de mededeling dat de transactie van het geld met een dag zou worden uitgesteld. De volgende dag belden ze nog eens terug om opnieuw een dag uitstel te geven. Uiteindelijk werd niets meer van die mannen vernomen.

Op 7 oktober 2011 kwam u thuis van de sporttraining en trof u twee mannen in camouflage-kledij aan op uw binnenplaats. Zij vroegen u wat u deed en u zei dat u naar huis ging. Toen u binnenkwam, zag u uw moeder in de kamer staan, met nog twee mannen in camouflage-uniform. Toen u binnenkwam, begonnen de mannen in camouflage-uniform u en uw moeder uit te schelden. Uw moeder liep naar buiten en begon luid om hulp te roepen, waarna die mannen zijn weggegaan.

Op 10 oktober 2011 werd u aangehouden toen u naar huis ging van het sportcentrum waar u net had getraind. U werd door twee mannen in camouflage-uniform meegenomen, ondervraagd en zwaar mishandeld. 's Morgensvroeg op 11 oktober 2011 werd u bij de rivier vrijgelaten en ging u te voet naar huis. Onderweg waste u uw gezicht in de rivier, want u zat helemaal onder het bloed. Toen u thuiskwam en uw moeder u zag, viel zij flauw, waarop u uw oom R. hebt gebeld die uw moeder naar het ziekenhuis heeft gebracht. Terwijl uw moeder in het ziekenhuis verbleef, bracht R. u naar uw grootmoeder, waar u verbleef tot uw vertrek uit Dagestan. Na enkele dagen kwam ook uw moeder aan bij uw grootmoeder. Op 19 oktober 2011 bent u dan vanuit Khasavyurt met de bus naar Moskou vertrokken. Daar verbleef u bij een vriendin van uw moeder en op 22 oktober 2011 bent u met het vliegtuig naar Italië gevlogen. Van daaruit hebt u de trein genomen naar Oostenrijk en op 22 oktober 2011 bent u dan in Oostenrijk aangekomen, waar u bij uw zus kon verblijven.

Op 3 december 2011 bent u vertrokken naar België. Op 4 december 2011 bent u in België aangekomen.

Op 9 december 2011 hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: binnenlands paspoort dd. 14 juni 2011; internationaal paspoort dd. 4 augustus 2010."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder, L. (O.V. 6.927.136). In het kader van de asielaanvraag van uw moeder heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder bevat de volgende motieven:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten na de ontvoering van uw zoon M.. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kunt maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen. Zo verklaart u dat u niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken van uw problemen, omdat u nog geen enkele keer contact hebt opgenomen met uw thuisfront. Ook weet u niet of u of uw zoon op dit moment officieel worden gezocht in uw land van herkomst. U verklaarde aanvankelijk dat u geen geld hebt om te bellen (CGVS L. 8/03/12 p.9), maar later verklaarde u dat u zelf niet kan bellen, omdat uw broer R. had gezegd dat hij zelf zou bellen (CGVS L. 11/04/12 p.3). Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u niet op een andere manier contact hebt gezocht, bijvoorbeeld via internet verklaarde u dat u geen laptop hebt, dat u hier stil zit en niets onderneemt (CGVS L. 11/04/12 p.4). Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen vandaag niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij ernstige en veelvoudige pogingen onderneemt om zich te informeren over de stand van zaken van de problemen en de evolutie ervan na het vertrek uit het land van herkomst. Ook al vertelde uw broer

dat hij zelf zou bellen, dan nog kan worden verwacht dat u zelf ook pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen omtrent uw problemen. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Ten tweede werden enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw zoon Ad.. Zo legde u met betrekking tot de telefoons die uw schoonbroer A. kreeg in verband met het losgeld voor uw zoon M. niet-eenduidige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat A. op 29 september 2011 telefoon kreeg van onbekenden die vroegen om 500 000 roebel klaar te hebben in ruil voor de vrijlating van M.. Ze zouden later terugbellen om te zeggen waar het geld moest worden bezorgd, maar ze hebben niets meer van zich laten horen (CGVS L. 8/03/12 p.17-18). Uw zoon Ad. verklaarde echter dat de personen die het geld eisten drie keer hebben teruggebeld om telkens de datum van de geldtransactie met een dag uit te stellen (CGVS Ad. 11/04/12 p.11-12). Nadat de transactie drie keer was uitgesteld, hebben de onbekenden geen contact meer opgenomen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat dit betekende dat uw zoon meer op de hoogte was dan u en dat uw broer en schoonbroer u waarschijnlijk niet hebben verteld dat die mannen hadden teruggebeld om u niet ongerust te maken (CGVS L. 11/04/12 p.7). Deze uitleg overtuigt echter niet. Over het eerste telefoongesprek verklaarde u namelijk aanvankelijk dat A. en R. onmiddellijk naar u zijn gekomen om u dat te vertellen (CGVS L. 8/03/12 p.18). Dat A. en R. u vervolgens niet op de hoogte zouden houden over meerdere telefoongesprekken over losgeld dat u hebt verzameld voor de vrijlating van uw zoon, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien komen de verklaringen die u en uw zoon Ad. op het Commissariaat-generaal aflegden ook niet overeen met uw oorspronkelijke verklaringen zoals die genoteerd werden in de Vragenlijst van het Commissariaat-generaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u namelijk dat u door onbekenden werd gecontacteerd, dat u het geld inzamelde, dat R. het geld aan de onbekenden overhandigde, maar dat zij weigerden om M. vrij te laten. Dat de verklaringen omtrent het losgeld dat voor uw zoon M. werd gevraagd tot driemaal toe niet overeenkomen, zet ernstige vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen hierover. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dus verder ondermijnd.

Een volgende tegenstrijdigheid werd opgemerkt met betrekking tot uw verklaringen over de thuiskomst van uw zoon Ad. op 11 oktober 2011. U verklaarde dat hij op 10 oktober 2011 's avonds werd meegenomen toen hij van de sporttraining kwam en dat hij 's morgens te voet thuis kwam, gekleed in een wit T-shirt met afbeeldingen van sportmannen, een grijs-zwart jasje, een jeansbroek en sportschoenen. Zijn kleren waren volgens u vol bloed (CGVS L. 8/03/12 p.22 & CGVS L. 11/04/12 p.5-6). Uw zoon Ad. verklaarde echter dat hij die dag thuiskwam in een zwart T-shirt met een tekening van twee vechtende mannen, een sportbroek en sportschoenen (CGVS Ad. 11/04/12 p.6). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat Ad. geen zwart T-shirt kon gedragen hebben, want hij heeft maar één zwart T-shirt met een grappig opschrift op zijn rug (CGVS L. 11/04/12 p.5). Aangezien deze verklaring geen uitleg vormt voor de flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw zoon anderzijds, blijft deze tegenstrijdigheid overeind en wordt er verder afbreuk gedaan aan uw geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te

bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Russisch paspoort, uw internationaal paspoort en de geboorteaktes van u en uw zoon bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en die van uw zoon, wat door mij niet wordt betwist. Deze documenten bewijzen echter niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook voor uw zoon, Ad. (O.V. 6.927.137), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn moeder L.I.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 93.911 van 18 december 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van L.I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vat haar verzoekschrift van 29 juni 2012 aan met “Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”, waarin zij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie (zie het verzoekschrift, p. 7-9).

Verzoekster stelt vervolgens dat de commissariaat-generaal (i) haar identiteit niet in twijfel trekt; (ii) niet op geldige wijze de door haar voorgehouden asielfeiten weerlegt; (iii) slechts steunt op “twee kleine en zogenaamde contradicties” tussen haar verklaringen en die van haar zoon, “zonder rekening te houden met alle andere overeenkomsten tussen de verklaringen van de twee voorgenoemde personen” en zonder dat “enige contradictie, zelfs miniem, werd opgeworpen tussen hun verklaringen” (iv) op geen enkele manier rekening houdt met de informatie in het CEDOCA-document; (v) “geen enkele precieze verwijzing” doet naar de “de pertinente bronnen” die de commissaris-generaal gebruikt heeft om de bestreden beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met “een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document” zonder te verduidelijken welke “informatie-elementen” op verzoekster van toepassing zouden zijn; (vi) niet weerlegt dat verzoekster het risico loopt op “zware aantastingen” zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming”.

Verzoekster roept de schending in van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, de schending van het principe van voordeel van de twijfel.

Verzoekster hekelt tevens de “gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten”, de “verkeerde lezing van de verklaringen van de verzoekster in het kader van haar twee audits door het CGVS”, het “gebrek aan iedere werkelijke contradictie tussen de verklaringen van de verzoekster en deze afgelegd door haar jongste zoon” en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire bescherming zoals in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele gemotiveerde wijze de gegronde vrees voor vervolging weerlegt.

Zij benadrukt dat zij en haar zoon Ad., in geval van terugkeer naar Dagestan, het risico lopen het slachtoffer te worden “van arbitraire aanhoudingen, van aanvragen tot losgeld en, in huidig geval, van executie”.

Verzoekster citeert uit het Cedoca-rapport en benadrukt dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat zij, ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van een willekeurige aanhouding door de leden van de Dagestaanse ordediensten.

Verzoekster herhaalt dat zij werd blootgesteld aan vervolgingen vanwege de Russische federale autoriteiten, alsook vanwege de Dagestaanse autoriteiten; zij stelt aan te zullen tonen “dat haar vertoog duidelijk, coherent en gedetailleerd is”.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de “gegronde vrees tot vervolging” en artikel 48/3 §5 van de vreemdelingenwet en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in dit artikel; volgens haar weerlegt de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 14) “niet op geldige wijze dat bijzondere “karakteristieken” niet zouden zijn toegekend aan de verzoekster en aan leden van haar familie door de vervolgingsagent”, noch dat M. zou zijn aangehouden door agenten en sinds dan verdwenen is.

Verzoekster wijst (zie het verzoekschrift, p. 14) “op de perfecte concordantie en het gebrek aan de minste contradictie tussen de verklaringen van de verzoekster zelf en de verklaringen van de verzoekster en deze afgelegd door haar jongste zoon Ad., over de omstandigheden van zijn verdwijning” (sic); zij besluit dat de commissaris-generaal “zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de ingeroepen elementen door de verzoekster te onderzoeken”.

Met betrekking tot de actuele situatie in Dagestan voor personen van Tsjetsjeense etnische origine, laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de (zie het verzoekschrift, p. 15) “niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”.

Zij herhaalt kort haar verklaringen en benadrukt dat, rekening houdend met het Cedoca-document, haar verklaringen “perfect plausibel zijn en overeenkomen met de informatie gekend in deze materie”; zij citeert uit het Cedoca-rapport aangaande Dagestan.

Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden en dat er in haar hoofde geenszins gesteld kan worden dat zij afdoende bescherming zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Waar de commissaris-generaal verzoekster ten laste legt dat zij zich niet informeerde over de evolutie van haar problemen, antwoordt zij (zie het verzoekschrift, p. 19) “dat het CGVS op geen enkele manier rekening houdt met de informatie behouden in het CEDOCA-document”, waarna verzoekster wijst op de Cedoca-informatie over verdwijningen in Dagestan. Zij vindt het “totaal absurd” dat het gebrek aan contacten tussen haar en haar land van herkomst haar geloofwaardigheid ondermijnt. Zij herhaalt verder dat zij in de onmogelijkheid was om informatie te bekomen over het lot van haar oudste zoon terwijl zij zich in Dagestan bevond (zie het verzoekschrift, p. 20) “en dat ze zich dus moeilijk kon inbeelden dat ze erin zou slagen dergelijke informatie te bekomen terwijl ze in België was”.

Wat betreft de “eventuele officiële opzoeken die zouden geopend zijn ten aanzien van haar jongste zoon, Ad.” verwijst verzoekster naar het Cedoca-document waaruit ze besluit (zie het verzoekschrift, p. 21) “dat de Dagestaanse ordediensten op geen enkele manier informatie verwachten te bekomen van een officiële zoektocht vanwege de justitiële autoriteiten ten einde om personen die ervan verdacht worden van te behoren tot en/of van betrekkingen te onderhouden met de rebellenbeweging bestaande in Dagestan, aan te houden, in detentie te plaatsen, te ondervragen, te mishandelen of zelfs om ze te liquideren”.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar haar eerdere verklaringen en laat zij gelden dat het evident is dat haar oudste zoon verdacht en/of beschuldigd wordt om wapens en geneesmiddelen te hebben geleverd aan de rebellen en dat zij de aandacht van de Dagestaanse autoriteiten niet op haarzelf wenste te vestigen in een poging om te weten te komen of zij of haar zoon Ad. officieel gezocht en/of beschuldigd worden door de Dagestaanse autoriteiten.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar zoon aangaande de telefoonoproepen, verwijst verzoekster naar haar verklaringen (zie het verzoekschrift, p. 24) “tijdens haar auditie door het CGVS”; zij is van mening dat deze verklaringen “extreem precies en

gecircumstantieerd" (sic) zijn en dat ze "absoluut niet verklaard heeft dat deze mannen nooit hadden teruggebeld"; volgens haar heeft ze aangegeven dat de zaak diende afgehandeld te worden door mannen.

Verder voert zij aan (zie het verzoekschrift, p. 24) "dat de verklaringen van de verzoekster nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken, niet op een correcte manier werden overgenomen" (sic), dat zij nooit verklaard heeft dat dit geld effectief overhandigd werd aan de vermoedelijke ontvoerders en dat haar zoon dienaangaande niets verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster wijst op haar (zie het verzoekschrift, p. 25) "grote arteriële drukproblemen", hetgeen volgens haar uitlegt waarom zij niet op de hoogte werd gehouden van de telefoonoproepen, "om haar nog niet aan nog meer stress bloot te stellen om reden van haar zwakke gezondheidsstaat"; zij verwijst naar een medisch attest door dokter P..

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de kleding die Ad. droeg bij zijn thuiskomst, wijst verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 26) "op de absurditeit van dit deel van de motivatie van de bestreden beslissing". Zij vindt het evident dat zij en haar zoon niet in staat waren om aandacht te schenken aan de kleding van Ad. na zijn vrijlating.

Nogmaals wijst verzoekster op haar (zie het verzoekschrift, p. 27) "arteriële drukproblemen en cardiologische problemen", alsook op de "shock" toen zij haar zoon terugzag, bedekt met bloed. Zij benadrukt verder dat er geen tegenstrijdigheid is over de sporen die Ad. droeg na vrijlating na zijn detentie.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing beperkt tot een beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet, doch niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd. Zij verwijst nogmaals naar de Cedoca-informatie en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij een risico loopt op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er een gebrek is aan een geldige en adequate motivering.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de bestreden beslissing "nietig te verklaren".

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing "nietig te verklaren" en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van juli 2003, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk maakt aangezien (i) zij niet op de hoogte is van de huidige stand van zaken van haar problemen en niet de minste pogingen ondernomen heeft zich hieromtrent te informeren; (ii) er ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen haar verklaringen en die van haar zoon Ad. die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen.

Wat betreft het gebrek aan interesse betreft dat lastens haar werd weerhouden, antwoordt verzoekster in haar verzoekschrift "dat het CGVS op geen enkele manier rekening houdt met de informatie behouden in het CEDOCA-document", waarna zij wijst op de Cedoca-informatie over verdwijningen in Dagestan.

Zij is van oordeel dat "totaal absurd" is dat het gebrek aan contact tussen haar en haar land van herkomst haar geloofwaardigheid ondermijnt. Zij herhaalt verder dat zij in het onmogelijkheid was om informatie te bekomen over het lot van haar oudste zoon terwijl zij zich nog in Dagestan bevond, "en dat ze zich dus moeilijk kon inbeelden dat ze erin zou slagen dergelijke informatie te bekomen terwijl ze in België was".

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op 11 april 2012 op het Commissariaat-generaal zelf verklaarde dat zij zich niet heeft geïnformeerd naar de stand van zaken omtrent haar problemen: "Ik kan niet naar huis bellen, maar onlangs zijn we op een huwelijksfeest geweest en ik heb daar veel mensen tegengekomen die ik ken, maar niemand heeft iets gezegd en ik heb het ook niet gevraagd" (zie het gehoorverslag, p. 3).

Gevraagd hoelang zij al geen nieuws meer had gehad, antwoordde zij "Wij kwamen naar hier en ik zit hier stil. Ik heb mijn kennissen wel op het huwelijksfeest gezien. Ik luisterde naar hun gesprekken onder elkaar, dus ik vroeg hen hoe gaat het met jullie en jullie families. Ze antwoordden alles goed dank u, verder wilde ik niets meer vragen" (zie het verhoorverslag, p. 4).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en doen inderdaad ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft het feit of zij en haar zoon officieel gezocht worden, verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar het Cedoca-document waaruit zij besluit "dat de Dagestaanse ordediensten op geen enkele manier informatie verwachten te bekomen van een officiële zoektocht vanwege de justitiële autoriteiten ten einde om personen die ervan verdacht worden van te behoren tot en/of van

betrekkingen te onderhouden met de rebellenbeweging bestaande in Dagestan, aan te houden, in detentie te plaatsen, te ondervragen, te mishandelen of zelfs om ze te liquideren".

Dienaangaande laat zij gelden dat het evident is dat haar oudste zoon verdacht en/of beschuldigd wordt om wapens en geneesmiddelen te hebben geleverd aan de rebellen en dat zij de aandacht van de Dagestaanse autoriteiten niet op haarzelf wenste te vestigen in een poging om te weten te komen of zij of haar zoon Ad. officieel gezocht en/of beschuldigd worden door de Dagestaanse autoriteiten.

Ook hier stelt de Raad vast dat deze uitleg niet samengaat met verzoeksters eerdere afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal op 8 maart 2012. Gevraagd of zij officieel gezocht werd, antwoordde zij "Geen idee, ik weet het niet, echt waar. Ik heb daarover zelfs niet nagedacht" (zie het gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of zij wist of Ad. officieel gezocht wordt, antwoordde zij tevens: "Wat mij en mijn jongste zoon betreft, dat weet ik niet" (zie het gehoorverslag, p. 10).

Hieruit blijkt nogmaals de ongeïnteresseerde en nalatige houding van verzoekster, die zich keert tegen haar geloofwaardigheid.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster die van haar zoon aangaande de telefoonoproepen, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat haar verklaringen "extreem precies en gecircumstantieerd" (sic) zijn en dat zij "absoluut niet verklaard heeft dat deze mannen nooit hadden teruggebeld"; volgens haar heeft zij aangegeven dat de zaak diende afgehandeld te worden door mannen.

Verder voert ze aan "dat de verklaringen van de verzoekster nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken, niet op een correcte manier werden overgenomen", dat zij nooit verteld heeft dat dit geld effectief overhandigd werd aan de vermoedelijke ontvoerders en dat haar zoon dienaangaande niets verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij wel degelijk tijdens haar verhoor heeft verklaard dat de ontvoerders na een eenmalig contact, nooit meer hebben teruggebeld; zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij niet hebben gebeld om te laten weten waar of wanneer het losgeld diende overhandigd te worden (zie het verhoorverslag van 8 maart 2012, p. 19).

Uit haar verklaringen blijkt geenszins dat, zoals haar zoon beweert, er meerdere telefonische contacten zijn geweest met de ontvoerders waarin zij telkens de datum van de geldtransactie met een dag uitstelden; de verklaringen van verzoekster en haar zoon zijn derhalve inderdaad tegenstrijdig.

Bovendien waren verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat onbekenden geld eisten voor de vrijlating van haar zoon M., dat ze dit geld inzamelden en dat haar broer R. dit geld overhandigde, maar dat ze hem nog steeds weigerden vrij te laten.

Gevraagd of het geld aan de mannen die belden werd betaald, antwoordde verzoekster op het Commissariaat-generaal: "Nee, toen ik onderweg naar hier was, moesten ze bellen, maar ze hebben niet gebeld" (zie het verhoorverslag van 8 maart 2012, p. 19). Toen ze geconfronteerd werd met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde zij zelfs: "Nee. Mijn broer heeft geen cent aan iemand betaald" (zie het verhoorverslag, p. 19).

Verzoeksters stelling in haar verzoekschrift "dat de verklaringen van de verzoekster nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken, niet op een correcte manier werden overgenomen", kan geenszins worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar werden voorgelezen in het Russisch en dat verzoekster vervolgens het verhoorverslag ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Op het einde van bedoeld verhoor kreeg verzoekster nog de gelegenheid om nog iets toe te voegen, wat zij naliët. Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarop verzoekster antwoordde: "Ja, maar ik heb daar niet alles verteld", waarna zij uitlegde dat zij documenten achterhield en een andere reisweg had op gegeven (zie het verhoorverslag van 8 maart 2011, p. 2).

Het volstaat dan ook niet voor verzoekster om louter hypothetisch te stellen dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op een correcte manier werden genoteerd. Verzoekster toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat ze verklaard heeft.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt; de asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op

hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat zij tijdens haar verhoor duidelijk heeft aangegeven dat de zaak "diende afgehandeld te worden door mannen, zijnde A.", beperkt zij zich tot loutere beweringen die niet terug te vinden zijn in eerdere verklaringen.

Bovendien is de Raad van oordeel dat, zelfs al zou verzoekster A. gelast hebben verdere contacten te onderhouden met de ontvoerders, het niet geloofwaardig is dat noch haar zoon, noch A., noch haar broer haar niet op de hoogte zouden hebben gehouden van deze contacten.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op haar "arteriële drukproblemen", hetgeen volgens haar uitlegt waarom zij niet op de hoogte werd gehouden van de telefoonoproepen, "om haar nog niet aan nog meer stress bloot te stellen om reden van haar zwakke gezondheidsstaat"; zij verwijst naar een medisch attest door dokter P..

Dienaangaande merkt de Raad op dat, ondanks het feit dat verzoekster problemen heeft met haar bloeddruk, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij op de hoogte zou worden gesteld met betrekking tot een dermate essentieel en ingrijpend element zoals de ontvoering van haar zoon en de pogingen tot het betalen van losgeld om hem vrij te krijgen. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest, dat gericht is aan de Dienst Vreemdelingenzaken, laat geen ander besluit toe.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de kleding die Ad. droeg bij zijn thuiskomst, wijst verzoekster "op de absurditeit van dit deel van de motivatie van de bestreden beslissing". Zij vindt het evident dat zij en haar zoon geen aandacht schonken aan de kleding van Ad. na zijn vrijlating. Nogmaals wijst verzoekster op haar "arteriële drukproblemen en cardiologische problemen", alsook op de "shock" toen zij haar zoon terugzag, bedekt met bloed. Zij benadrukt verder dat er geen tegenstrijdigheid is over de sporen die Ad. droeg na vrijlating na zijn detentie.

De Raad wijst er op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven; het feit dat verzoekster aan "arteriële drukproblemen en cardiologische problemen" zou lijden, doet hieraan geen afbreuk.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke, tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift dan ook geen argumenten aan die de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De commissaris-generaal was verder nog van oordeel dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie:

"Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie."

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing "niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing".

Zij herhaalt kort haar verklaringen en wijst erop dat, rekening houdend met het Cedoca-document, haar verklaringen "perfect plausibel zijn en overeenkomen met de informatie gekend in deze materie"; zij citeert uit het Cedoca-rapport aangaande Dagestan. Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden en dat er in haar hoofd geenszins gesteld kan worden dat zij afdoende bescherming zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, kon de commissaris-generaal inderdaad besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster; het louter volharden in de eigen verklaringen en het bekritisieren van de motivering van de bestreden beslissing volstaat geenszins om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift er nog op wijst dat de commissaris-generaal haar identiteit niet in twijfel trekt, merkt de Raad op dat het feit dat van een persoon waarvan zijn identiteit bewezen wordt geacht, niet betekent dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

Wat betreft de opmerking van verzoekster dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de informatie weergegeven in het Cedoca-rapport, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal wél degelijk rekening heeft gehouden met de analyse van de beschikbare informatie over de veiligheidssituatie in Dagestan.

De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar bepaalde praktijken in het land van herkomst van verzoekster echter geenszins volstaat om haar als vluchteling te erkennen; verzoekster dient de individualisering van haar vrees aan te tonen, quod non in casu, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Verzoeksters stelling in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal “geen enkele precieze verwijzing” doet naar de “de pertinente bronnen” die gebruikt werden, mist feitelijke grondslag gezien de betreffende informatie zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en verzoekster de kans had deze informatie in te zien.

De loutere opmerking in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet aantoont welke “informatie-elementen” op haar van toepassing zouden zijn, toont evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal er verkeerde conclusies uit heeft getrokken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meerdere malen verwijst naar, en citeert uit de Cedoca-informatie over Dagestan, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier –gelet op het vastgestelde gebrek aan interesse en bovenstaande tegenstrijdigheden- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot theoretische uiteenzettingen, het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het vergoelijken van de haar ten last gelegde onaannemelijkheden.

Dit is geen dienstig verweer en doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekster zond per fax van 18 september 2012 aan de Raad een fotokopie van een “oproeping voor ondervraging” van 6 januari 2012 op naam van verzoeksters zoon, Ad., een “oproeping voor ondervraging” van 19 januari 2012 op haar naam, een “verslag ontslag uit het ziekenhuisziekenhuis nr. 784”, z.d., verslag van verzoeksters oudste zoon M. en een “proces-verbaal van een huiszoeking” van 17 maart 2012; ter terechtzitting legde zij de originelen van deze documenten neer.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze vier stukken dateren van januari 2012 en van 17 maart 2012. Verzoekster kon ter zitting op de vraag waarom deze stukken niet eerder in de procedure werden voorgelegd, geen antwoord geven.

De Raad besluit deze stukken op basis van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, derhalve niet in aanmerking te nemen.

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing beperkt tot een beoordeling in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet, doch geen motivering geeft op grond waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd. Ze verwijst nogmaals naar de Cedoca-informatie en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij in haar land van herkomst een risico loopt op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er op dat, voor zover verzoekster zich bij haar vraag naar subsidiaire bescherming, beroept op dezelfde motieven als bij haar vraag om asiel, het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een ongeloofwaardig relaas kan dan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 8 maart 2012 en 11 april 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE